

Arrest

nr. 43 656 van 20 mei 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 januari 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 januari 2010, en van het attest van afneming van 28 januari 2010 van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 37).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot aanwijzing aan de bevoegde kamer II op 2 maart 2010 door G. Debersaques, eerste voorzitter van de raad voor vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE SCHUTTER, die loco advocaat F. BLANMAILLAND verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op X treedt verzoeker van Algerijnse nationaliteit te Frankrijk in het huwelijk met mevrouw X. van Franse nationaliteit.

Op 23 juli 2008 vraagt verzoeker een verblijfskaart aan van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn echtgenote, mevrouw X. van Franse nationaliteit.

Op 19 augustus 2008 vraagt verzoeker opnieuw een verblijfskaart aan van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn echtgenote, mevrouw T.A. van Franse nationaliteit.

Op 22 september 2008 stelt de lokale politie van Brussel een verslag op van samenwonen zonder enige ongunstige opmerkingen.

Op 9 februari 2009 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 5 november 2009 dient de echtgenote van verzoeker klacht in tegen verzoeker wegens echtelijk geweld.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de echtgenote van verzoeker op 13 november 2009 van plan is een echtscheidingsprocedure te starten in Frankrijk.

Op 17 december 2009 legt verzoeker een verklaring af waarbij hij zijn hoofdverblijfplaats verplaatst van de gemeente Sint-Stevens-Woluwe naar de gemeente Watermaal-Bosvoorde.

Op 11 januari 2010 stelt de lokale politie van Watermaal-Bosvoorde een samenwonenverslag op waaruit blijkt dat verzoeker niet meer samenwoont met zijn echtgenote.

Op 11 januari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt.

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van K., M.S., geboren te (...), op (...), van Algerijnse nationaliteit. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Volgens artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer. De echtgenote in wiens functie de aanvraag werd ingediend werd afgeschreven naar Frankrijk, waar zij de echtscheiding heeft ingezet. Men kan niet meer spreken van een gezinscel.”

Op 13 januari 2010 stelt de raadsman van verzoeker bij een schrijven aan de gemeente Watermaal-Bosvoorde dat verzoeker nog steeds voldoet aan de voorwaarden tot verblijf in België. Tevens zet de raadsman van verzoeker de feitelijke voorgaanden en persoonlijke situatie van verzoeker uiteen en deelt mee dat verzoeker reeds verscheidene keren klacht heeft ingediend tegen zijn echtgenote.

De bestreden beslissing van 11 januari 2010 wordt op 28 januari 2010 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Op 28 januari 2010 wordt de F-kaart van verzoeker ingetrokken. Verzoeker wordt in het bezit gesteld van een attest van afneming (bijlage 37).

Op 3 februari 2010 richt de raadvrouw van verzoeker een brief tot de Dienst Vreemdelingenzaken waarin zij verder ingaat op de klachten ingediend door verzoeker tegen zijn echtgenote.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel zet verzoeker het volgende uiteen. Verzoeker voert de schending van artikel 42quater, § 4, tweede alinea, 1° en 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan, alsook de motiveringsverplichting van de bestuurshandelingen en het beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoeker duidt erop dat de Dienst Vreemdelingenzaken reeds op de hoogte werd gebracht door de gemeente en de advocaten van verzoeker betreffende het geweld en de moeilijkheden die verzoeker heeft moeten ondergaan binnen zijn relatie met mevrouw T.A. doch dat de

Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening heeft gehouden met deze elementen bij het nemen van de bestreden beslissing en zich in de bestreden beslissing beperkt tot de vaststelling dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen de echtgenoten. Verzoeker benadrukt dat verwerende partij, ingevolge de informatie gegeven door de gemeente en het schrijven en de telefonische interventie van verzoekers advocaten, op de hoogte was van het feit dat het appartement van verzoeker werd vernield door familieleden van zijn echtgenote, dat verzoeker slachtoffer was van bedreigingen en belaging vanwege zowel de familie van verzoekers echtgenote als van verzoekers echtgenote zelf. Verzoeker stelt dat de feiten zo ernstig waren dat hij zich genoodzaakt voelde klacht neer te leggen, tot verscheidene malen toe, wat geleid heeft tot het openen van een dossier door het parket van Brussel. Verzoeker wijst erop dat ook de volgnummers van de verschillende dossiers zijn overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker voert aan dat verwerende partij, omwille van het feit dat zij geen rekening heeft gehouden met deze elementen, artikel 42^{quater}, § 4, tweede alinea, 4° van de Vreemdelingenwet heeft geschonden. Verzoeker haalt aan dat voormeld artikel bepaalt dat geen einde wordt gesteld aan het recht op verblijf op grond van artikel 42^{quater}, § 1, eerste alinea, 4° van de Vreemdelingenwet indien hetzij bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld. Verzoeker duidt erop dat deze bepaling uitdrukkelijk werd ingeroepen door zijn advocaten. Verzoeker werpt vervolgens op dat verwerende partij, bij gebrek aan antwoord op dergelijk essentieel argument van verzoeker betreffende het behoud van zijn recht op verblijf, de motiveringsverplichting die op haar rust heeft geschonden. Verzoeker wijst erop dat deze motiveringsverplichting het noodzakelijk maakt dat het geheel van de elementen in zijn zaak in overweging wordt genomen, zowel in feite als in rechte, te meer daar de motiveringsverplichting tevens voortvloeit uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. De administratie diende volgens verzoeker een standpunt in te nemen over de feiten die haar aldus ter kennis werden gebracht en diende uiteen te zetten om welke reden zij heeft geoordeeld geen toepassing te moeten maken van artikel 42^{quater}, § 4, tweede alinea, 4° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt verder dat de gemeente die de Dienst Vreemdelingenzaken in kennis heeft gesteld van zijn specifieke situatie, de bestreden beslissing niet onmiddellijk ter kennis heeft gebracht van verzoeker. Verzoeker houdt hierbij voor dat zelfs indien de informatie betreffende verzoekers situatie door de gemeente nog niet werd geleverd vóór de datum van de bestreden beslissing zelf, twee weken alvorens de bestreden beslissing hem ter kennis werd gebracht een gedetailleerde brief werd gericht tot het ministerie. Verzoeker meent dat verwerende partij haar verplichtingen heeft verzuimd daar zij geen rekening heeft gehouden met de concrete situatie van verzoeker, noch heeft verklaard waarom zij dit niet heeft gedaan. Uit het voorgaande volgt volgens verzoeker dat de bestreden beslissing artikel 42^{quater}, § 4, tweede alinea, 4° van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het beginsel van behoorlijk bestuur schendt.

2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoeker bij het aanvoeren van de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur nalaat aan te geven om welk aspect van dit veelzijdig beginsel hij precies geschonden acht. Verwerende partij duidt erop dat verzoeker hierbij geen duidelijke omschrijving geeft van een rechtsregel die geschonden wordt geacht zodat dit onderdeel van het middel als onontvankelijk dient te worden beschouwd. Betreffende de vermeende schending van de motiveringsverplichting laat verwerende partij gelden dat bij lezing van het verzoekschrift van verzoeker blijkt dat hij niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar er ook in slaagt de motieven verrat in de bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven van de bestreden beslissing. Verwerende partij is van mening dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij deze kritiek. Verwerende partij stelt dat de formele motiveringsplicht immers geen ander doel heeft dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen, doch dat de naleving van de formele motiveringsplicht daarentegen geen verband houdt met de inhoudelijke juridische en feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven. Verwerende partij is van mening dat verzoeker klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt zodat zijn toelichting niet is afgestemd op de rechtregels waarvan hij de schending opwerpt en het middel bijgevolg in rechte faalt. Verwerende partij meent dat de bestreden beslissing genoegzaam met redenen is omkleed en dat het doel werd bereikt dat met het bestaan van de formele motiveringsverplichting wordt beoogd. Betreffende de vermeende schending van artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet en waar verzoeker verwijst naar het schrijven van zijn raadsman van 13 januari 2010, duidt verwerende partij erop dat de bestreden beslissing echter

reeds op 11 januari 2010 werd getroffen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zodat deze geen rekening kon houden met een pas op 13 januari 2010 opgemaakte en naderhand aan de gemeente gerichte brief van de raadsman van verzoeker. Verwerende partij meent dat aan de gemachtigde van de staatssecretaris niet kan verweten worden geen rekening te hebben gehouden met elementen waarvan hij geen kennis had op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Verwerende partij wijst er bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Verzoeker houdt in zijn verzoekschrift geen rekening met deze regel zodat verzoekers betoog volgens verwerende partij geenszins tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Verwerende partij merkt verder op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor 3 februari 2010 daadwerkelijk kennis heeft gekregen van de brief aan de gemeente van verzoekers raadsman van 13 januari 2010 en dat het administratief dossier enkel een kopie van dit bewuste schrijven bevat dat samen met de tweede brief van verzoekers raadsman op 3 februari 2010 werd gefaxt. Verwerende partij benadrukt dat de gemachtigde van de staatssecretaris aldus slechts na de kennisgeving van de bestreden beslissing kennis heeft gekregen van de brief van 13 februari 2010. Vervolgens laat verwerende partij bij citering van artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet gelden dat uit de samenwoonstcontrole van 8 januari 2010 blijkt dat verzoeker niet meer samenwoont met zijn echtgenote. Dienvolgens heeft de gemachtigde van de staatssecretaris volgens verwerende partij geheel terecht beslist om het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen en om aan verzoeker bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Verwerende partij benadrukt hierbij dat de gemachtigde van de staatssecretaris daarbij gehandeld heeft na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en die verzoeker tijdig had voorgelegd en dit conform de toepasselijke rechtsregels. Bij citering van de bestreden beslissing stelt verwerende partij nog dat de bestreden beslissing op afdoende wijze werd gemotiveerd en dat de beschouwingen van verzoeker hieraan geen afbreuk kunnen doen.

2.3. In de repliekmemoirie repliceert verzoeker dat hij bij het invoeren van het beginsel van behoorlijk bestuur, aanstuurt op het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening heeft gehouden met het bestaan van ernstige onenigheden tussen de echtgenoten terwijl zij hiervan op de hoogte werd gebracht door de advocaten van verzoeker en dit voor de kennisgeving van de bestreden beslissing. Tevens beoogt verzoeker hierbij het feit dat verwerende partij heeft volhard in de bestreden beslissing zonder bijkomend onderzoek te verrichten en in de wetenschap dat dergelijke beslissing niet anders dan een beroep tot gevolg kon hebben. Verzoeker wijst erop dat in het kader van dergelijk conflict tussen echtgenoten het zeker te verwachten is dat er verhooren, confrontaties en procedures komen, of zelfs een verzoening, maar dat de buitensporigheid van de beschuldigingen geuit door verzoekers echtgenote aangeeft dat zij volhardt. Verzoeker kan onmogelijk akkoord gaan met een verwijdering van het grondgebied in dergelijke omstandigheden. Verzoeker meent dat de motivering van de bestreden beslissing slechts één feit aangeeft, namelijk de verschillende verblijfsplaats. In dat opzicht duidt verzoeker er bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State op dat de administratie zich dient toe te leggen op een individueel onderzoek van de situatie en dat de motivering van de genomen beslissing moet getuigen van de individuele elementen die in overweging zijn genomen, hetgeen *in casu* volgens verzoeker niet het geval is. Verzoeker stelt verder dat het natuurlijk mogelijk is dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich bij het nemen van de bestreden beslissing heeft gebaseerd op informatie overgemaakt door de echtgenote van verzoeker, maar dat verwerende partij in dat geval een beslissing heeft genomen die op andere elementen is gesteund dan diegene die worden weergegeven in de motivering van de bestreden beslissing. Betreffende het concretiseren van het beginsel van behoorlijk bestuur merkt verzoeker op dat sinds 1 februari 2010 rekening moet worden gehouden met het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Verzoeker wijst erop dat dit Handvest in zijn artikel 41 vorm geeft aan het recht op behoorlijk bestuur en dat deze bepaling verschillende rechten opwerpt, onder andere het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Verzoeker benadrukt dat hij op geen enkel moment werd gehoord en dat de argumenten geleverd door zijn advocaten, in tegenstelling tot de klacht die werd geformuleerd door verzoekers echtgenote, niet in overweging werden genomen teneinde de bestreden beslissing die werd genomen op een moment waarop deze elementen nog niet ter kennis van verwerende partij werden gebracht, te herzien.

Voor het overige volhardt verzoeker in wat werd uiteengezet in het initiële verzoekschrift.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift nalaat aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht. Het is niet aan de Raad dit te specificeren (RvS 22 november 2005, nr.151.540).

De Raad merkt tevens op dat verzoeker in zijn repliekmemoirie voor het eerst artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht in zijn uiteenzetting betreft en dat verzoeker een bijkomende uiteenzetting geeft ter concretisering van de door hem aangevoerde schending van "het beginsel van behoorlijk bestuur". Gelet op het feit dat de repliekmemoirie slechts tot doel heeft verzoeker in de mogelijkheid te stellen te antwoorden op de argumenten van de verwerende partij zoals uitgewerkt in de nota met opmerkingen doch hem geenszins kan toelaten nieuwe middelen te ontwikkelen en tekortkomingen in het verzoekschrift recht te zetten en gelet op het feit dat verzoeker nalaat aan te tonen dat deze nieuwe argumenten de openbare orde raken en niet konden worden ontwikkeld in zijn inleidend verzoekschrift, kunnen de in het verzoekschrift aangebrachte middelen niet op ontvankelijke wijze in de repliekmemoirie gestoeld worden op nieuwe argumenten (*cf.* RvS 9 oktober 2003, nr. 124.062).

2.5. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen in samenhang met artikel 42*quater*, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: KB van 8 oktober 1981) en artikel 42*quater*, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat er geen gezamenlijke vestiging is, dat verzoekers echtgenote in wiens functie de aanvraag werd ingediend werd afgeschreven naar Frankrijk, dat verzoekers echtgenote de echtscheiding heeft ingezet en dat niet meer kan worden gesproken van een gezinscel. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

2.6. Verzoeker betwist geenszins de motieven van de bestreden beslissing en erkent uitdrukkelijk dat hij niet meer bij zijn echtgenote woont, maar meent dat de motivering van de beslissing niet afdoende is daar geen rekening werd gehouden met de informatie betreffende de specifieke situatie van verzoeker die door de advocaten van verzoeker, alsmede door de gemeente, aan verwerende partij werd ter kennis gebracht alvorens de bestreden beslissing aan verzoeker werd betekend. Verzoeker voert bijgevolg tevens de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Verzoeker houdt voor dat hij geweld en moeilijkheden heeft moeten ondergaan binnen zijn relatie met mevrouw T.A., dat zijn appartement werd vernield door familieleden van zijn echtgenote, dat hij slachtoffer was van bedreigingen en belaging vanwege zowel de familie van zijn echtgenote als van zijn echtgenote zelf, dat de feiten zo ernstig waren dat hij zich genooddaakt voelde klacht neer te leggen, tot

verscheidene malen toe, wat geleid heeft tot het openen van een dossier door het parket van Brussel en dat ook de volgnummers van de verschillende dossiers zijn overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker is hierbij tevens van mening dat verwerende partij een standpunt moet innemen over de feiten die haar aldus ter kennis werden gebracht en dat zij diende uiteen te zetten om welke reden zij heeft geoordeeld geen toepassing te moeten maken van artikel 42^{quater}, § 4, tweede alinea, 4° van Vreemdelingenwet, volgens hetwelk geen einde wordt gesteld aan het recht op verblijf indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld. Verzoeker voert tevens aan dat zelfs indien de informatie betreffende zijn specifieke situatie door de gemeente nog niet werd doorgegeven vóór de datum van de bestreden beslissing zelf, zijn raadsman twee weken alvorens de bestreden beslissing hem ter kennis werd gebracht een gedetailleerde brief heeft gericht tot verwerende partij. Verzoeker meent dat verwerende partij haar verplichtingen heeft verzuimd daar zij geen rekening heeft gehouden met de concrete situatie van verzoeker noch heeft verklaard waarom zij dit niet heeft gedaan.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker heeft een verblijfsrecht verkregen op basis van artikel 40bis van Vreemdelingenwet, als echtgenoot van een burger van Unie, zijnde mevrouw T.A., een Franse onderdaan die gemachtigd is tot verblijf in België middels een verblijfskaart voor een EU-burger. Artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat gedurende de eerste twee jaar van het verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van dit familielid dat zelf geen burger van de Unie is, in verschillende gevallen. Punt 4° van dit artikel luidt als volgt:

“4° het huwelijk met de burger van de unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap (...) wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

Uit de stukken van het dossier blijkt dat er geen gezamenlijke vestiging meer is en verzoeker ontkent dit geenszins. Bijgevolg is de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid en met inachtneming van alle stukken van het dossier tot de bestreden beslissing gekomen.

Vooreerst dient hierbij opgemerkt te worden dat verzoeker zich bij zijn uiteenzetting in het verzoekschrift en in de repliekmemoë, verwijzend naar een schrijven van zijn raadsman aan de burgemeester van de gemeente Watermaal-Bosvoorde van 13 januari 2010, beperkt tot een feitelijke weergave waarbij hij voorhoudt zelf het slachtoffer te zijn van moeilijkheden binnen de relatie, vernielingen, bedreigingen, belaging en geweld, toegebracht door zijn echtgenote en/of haar familieleden, het verwijzen naar het meermaals indienen van klachten, wat geleid heeft tot het openen van een dossier door het parket van Brussel. Verzoeker wijst er tevens op dat ook de volgnummers van voormelde dossiers bij het parket van Brussel zijn overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker voert hierbij de schending van artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet aan.

Waar verzoeker aldus ter gelegenheid van zijn inleidend verzoekschrift en in de repliekmemoë, verwijzend naar een schrijven van zijn raadsman aan de burgemeester van de gemeente Watermaal-Bosvoorde van 13 januari 2010, poogt aan te tonen dat hij het slachtoffer is van moeilijkheden binnen de relatie, vernielingen, bedreigingen, belaging en geweld, toegebracht door zijn echtgenote en/of haar familieleden, en ter bevestiging van deze omstandigheden verwijst naar meermaals ingediende klachten, wat geleid heeft tot het openen van een dossier door het parket van Brussel, waarvan de volgnummers tevens zijn overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken, wijst de Raad erop dat het verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid geen rekening te hebben gehouden met of niet te hebben gemotiveerd aangaande deze omstandigheden en de stukken, nu zij hiervan niet op de hoogte werd gesteld.

Er dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid werd genomen op 11 januari 2010, waar het schrijven van de raadsman van verzoeker waarnaar verzoeker verwijst, dateert van 13 januari 2010 en dus van ná de bestreden beslissing. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt daarenboven zoals verwerende partij terecht aangeeft, dat het schrijven van verzoekers raadsman waarnaar wordt verwezen in het verzoekschrift en in de repliekmemoirie werd opgemaakt op 13 januari 2010, doch slechts op 3 februari 2010 vergezeld van een begeleidend schrijven van verzoekers raadsman werd gefaxt naar verwerende partij. De kennisname van verwerende partij van voormelde fax dateert dienvolgens van ruimschoots ná de bestreden beslissing. Daarenboven merkt de Raad op dat verzoeker zowel in zijn inleidend verzoekschrift als in de repliekmemoirie zelf uitdrukkelijk aangeeft dat het mogelijk is dat de informatie betreffende verzoekers situatie door de gemeente nog niet werd doorgegeven aan de Dienst Vreemdelingenzaken vóór de datum van de bestreden beslissing zelf. Er kan bijgevolg niet worden ingezien hoe verwerende partij rekening kon houden met verzoekers visie bij het nemen van de bestreden beslissing. De omstandigheid dat deze brief mogelijk effectief aan de gemeente werd gericht op 13 januari 2010, doet hieraan geen afbreuk.

Verzoeker kan het argument als zou verwerende partij op de hoogte zijn geweest van de informatie betreffende de specifieke situatie van verzoeker alvorens de bestreden beslissing aan verzoeker ter kennis werd gebracht, zijnde op 28 januari 2010, en het argument dat verwerende partij aldus de bestreden beslissing diende te herzien bijgevolg niet dienstig aanvoeren.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: RvV 25 oktober 2007, nr. 3139; RvV 20 november 2007, nr. 3810; RvV 16 juni 2008, nr. 12 612; RvV 27 mei 2008, nr. 11 815; RvV 15 september 2008 nr. 15.886; RvV 2 oktober 2008, nr. 16 875; RvV 23 januari 2009, nr. 21 875; RvV 19 maart 2009, nr. 24 736; RvV 15 juni 2009, nr. 28 654).

Te meer daar moet worden vastgesteld dat, naast de vermelding van de volgnummers van de geopende dossiers bij het parket van Brussel in het begeleidend schrijven van de raadsman van verzoeker bij de fax van 3 februari 2010, verzoeker in het verzoekschrift slechts een loutere vermelding van voornoemde klachten en de geopende dossiers bij het parket van Brussel opneemt doch deze klachten niet bijbrengt en deze stukken zich tevens niet bevinden in het administratief dossier. Noch blijkt dat verzoeker verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing in kennis heeft gesteld van het bestaan van voornoemde klachten en de geopende dossiers, alsmede hun volgnummers zodat moet worden herhaald dat het verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden of dienaangaande niet te hebben gemotiveerd. De omstandigheid dat verzoeker in het middel poogt te verantwoorden waarom hij de echtelijke woning heeft verlaten en niet meer samenwoont met zijn echtgenote, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker kan deze omstandigheden ter verantwoording van het feit dat hij de echtelijke woning heeft verlaten en niet meer samenwoont met zijn echtgenote, bijgevolg niet voor het eerst inroepen in de procedure voor de Raad.

Daarnaast wordt opgemerkt dat verzoeker in zijn feitelijke uiteenzetting een andere versie of verklaring voor de vastgestelde feitelijkheden geeft, maar in wezen zijn beoordeling in de plaats van de beoordeling gedaan door verwerende partij stelt. De aangevoerde kritiek in de uiteenzetting omtrent de feiten geeft aldus blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad benadrukt dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad is in deze niet bevoegd om zich in de plaats te stellen van de overheid en de verblijfssituatie van verzoeker opnieuw ten gronde te beoordelen.

2.7. Tevens dient opgemerkt te worden dat de Vreemdelingenwet *in casu* in artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° uitdrukkelijk voorschrijft welke beslissing dient te worden genomen in het geval er geen gezamenlijke vestiging meer is. Nu uit de stukken van het administratief dossier, namelijk uit het

samenwoonstverslag van de lokale politie van Watermaal-Bosvoorde van 11 januari 2010, duidelijk blijkt dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging, volstaat het dat wordt verwezen naar de omstandigheid dat er geen gezamenlijke vestiging is. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker ook in huidig verzoekschrift niet betwist dat er geen gezamenlijke vestiging is zodat dit hoofdmotief van de bestreden beslissing geen punt van discussie vormt en volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Nu het hoofdmotief van de bestreden beslissing niet wordt betwist maar eerder wordt bevestigd door verzoeker, en dit hoofdmotief strookt met alle wettelijke bepalingen ter zake, stelt de Raad vast dat verzoekers overige kritiek niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

Waar verzoeker hierbij de schending van artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet aanvoert, dient opgemerkt te worden dat dit artikel luidt als volgt:

“Onder voorbehoud van het bepaalde in §5 is het in §1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien:

(...)

4° hetzij bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° en 2°, het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld;

(...).”

In § 5 van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet wordt bepaald dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde zonodig kan controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

2.8. Uit het voorgaande blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris terecht toepassing kon maken van artikel 42^{quater}, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kon de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzoeker op grond van artikel 54 van het KB van 8 oktober 1981 een bijlage 21 afleveren. Verzoeker lijkt echter van mening te zijn dat zijn verblijfsrecht niet kon beëindigd worden daar hij onder de uitzonderingsbepaling beschreven onder artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet valt. Echter dient de Raad vast te stellen dat nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt als zou de verwerende partij op enig ogenblik voor het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte zijn geweest van het feit dat verzoeker meent slachtoffer te zijn van huiselijk geweld zodat het verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid dat zij hiermee geen rekening heeft gehouden op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zijnde 11 januari 2010. Het is niet kennelijk onredelijk om, gelet op het feit dat geen gegeven beschikbaar was waaruit een duidelijke aanwijzing kon afgeleid worden, dat verzoeker zich in een “bijzonder schrijnende situatie” bevond of het slachtoffer was van “huiselijk geweld” geen toepassing te maken van artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet. Door opnieuw, nadat de bestreden beslissing werd genomen, aan te geven dat hij de feiten anders apprecieert, toont verzoeker geen schending van artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet aan en blijkt niet dat de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris tot beëindiging van het verblijfsrecht kennelijk onredelijk is.

Aangezien uit geen enkel gegeven duidelijk kon afgeleid worden dat verzoeker het slachtoffer werd van echtelijk geweld of bescherming nodig had, kan hij ook niet gevolgd worden waar hij in zijn verzoekschrift en in de repliekmemoirie lijkt te willen aangeven dat de gemachtigde van de staatssecretaris diende te motiveren waarom geen toepassing gemaakt werd van artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet. Er dient te worden opgemerkt dat de motiveringsplicht niet tot gevolg heeft dat een bestuur dient te motiveren waarom het geen gebruik maakt van een uitzonderingsregime, indien het van oordeel is dat de algemene regel van toepassing is.

De Raad wijst erop dat verzoeker wist, of behoorde te weten, dat hem een verblijfsrecht werd toegestaan om zijn echtgenote te vervoegen. Hij toont niet aan dat hij het bestuur, op het ogenblik dat er een einde kwam aan de gezamenlijke vestiging en de levensgemeenschap met zijn echtgenote, op de hoogte stelde van de omstandigheden waarin dit gebeurde. Het feit dat verzoeker zelf onzorgvuldig optrad, kan niet dienstig worden aangevoerd ten aanzien van het bestuur.

2.9. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op kennelijk onredelijke wijze of op grond van onjuiste gegevens. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van verwerende partij maakt op zich uiteraard geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uit. De schending van de formele en de materiële motiveringsplicht en van artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

2.10. Verzoeker voert geen middelen aan die gericht zijn tegen de tweede bestreden beslissing. Het beroep is daarom onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET